

Sygn. akt IV RNs 3/18

POSTANOWIENIE

Dnia 30 marca 2018r.

Sąd Rejonowy w Wieliczce IV Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Paweł Styra

Protokolant: sekr. sądowy Rita Kasprzyk

po rozpoznaniu w dniu 30.03.2018r. w Wieliczce

na rozprawie

sprawy z wniosku Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w W.

przy uczestnictwie M. M.

o przymusowe leczenie przeciwalkoholowe

postanawia:

I. oddalić wniosek,

II. kosztami postępowania w zakresie dotychczasowym obciążyć wnioskodawcę.

Sygnatura akt IV RNs 3/18

UZASADNIENIE

postanowienia z 30 marca 2018r.

Gminna Komisja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w W. wniosła o orzeczenie wobec M. M. obowiązku leczenia w zakładzie lecznictwa odwykowego, wskazując, że (...) została pisemnie zawiadomiona przez (...) o konieczności rozważenia podjęcia czynności zmierzających do ustalenia czy zachodzą względem uczestnika podstawy do zastosowania ustawy z 26.10.1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałanie alkoholizmowi. Uczestnik wezwany do biegłych nie stawił się, a komisja po przeanalizowaniu akt sprawy podjęła decyzje o skierowaniu sprawy do sądu.

Uczestnik M. M. nie stawił się w Sądzie na rozprawie i nie ustosunkował się do żądania wniosku.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 maja 2017r. uczestnik M. M., stawił się na wezwanie Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w W. i oświadczył, że pozostaje w terapii związanej z nadużywaniem alkoholu. Udział w terapii potwierdził (...) Publiczny Zakład (...) w W..

Miejsko-Gminny Ośrodek pomocy (...) w W. wskazał, że uczestnik M. M. jest kawalerem, nie ma dzieci, jego rodzice nie żyją, w czasie, kiedy jest pod wpływem alkoholu nie zakłóca spokoju ani porządku publicznego, nie wszczyna awantur, jednak jego zachowania budzą niepokój rodziny, gdyż ma on napady drgawkowe. Pod adresem zamieszkania uczestnika, nie przebywają małoletni.

W opinii zleconej przez Sąd biegli: psycholog M. P. i psychiatra J. K., stwierdzili, że M. M. jest osobą uzależniona od alkoholu, w związku z tym wymaga leczenia odwykowego w trybie stacjonarnym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentu tj. notatki urzędowej z 10 maja 2017r. oraz pisma (...) w W., które są czytelne, podpisane i co istotne okoliczności wskazane w tych pismach nie były kwestionowane przez strony. Podstawa ustaleń faktycznych były też opinie psychiatryczna J. K. i psychologiczna M. P., które zostały sporządzone przez specjalistów, po osobistym badaniu uczestnika, żadna ze stron nie kwestionowała wniosków biegłych oraz ustaleń przedstawionych w epikryzie tych opinii.

Sąd zważył, co następuje:

Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. Nr 35, poz. 230, tekst jednolity: Dz. U. 2007 r. Nr 70, poz. 473) ustanawia w przepisie art. 21 ust. 2 zasadę dobrowolności poddania się leczeniu przez osoby uzależnione od alkoholu, a jednocześnie dopuściła określone w niej wyjątki od powyższej zasady. Wyjątki te zostały podyktowane ważnymi względami społecznymi i dotyczą one osób, które w związku z nadużywaniem alkoholu powodują rozkład życia rodzinnego, demoralizację małoletnich, uchylają się od pracy albo systematycznie zakłócają spokój lub porządek publiczny i które nie poddają się dobrowolnemu leczeniu.

Stosownie do treści przepisu art. 26 ustawy takie osoby, jeżeli są uzależnione od alkoholu, można zobowiązać do poddania się leczeniu w stacjonarnym lub niestacjonarnym zakładzie lecznictwa odwykowego, a o obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu orzeka sąd (art. 25 ust. 2, art. 29). Nałożenie przez sąd obowiązku poddania się leczeniu stanowi wyjątek od zasady dobrowolności leczenia przewidzianej w art. 21 ust. 2 zdanie drugie ustawy. Postępowanie ma na celu ustalenie, czy w stosunku do osoby, której dotyczy, istnieją ustawowe przesłanki do poddania jej obowiązkowi leczenia, a w wypadku istnienia takich podstaw, czy leczenie to powinno mieć miejsce w stacjonarnym czy niestacjonarnym zakładzie lecznictwa odwykowego.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie są więc art. 24 i art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, zgodnie, z którymi do poddania się leczeniu odwykowemu w warunkach stacjonarnych lub niestacjonarnych, zobowiązać można te osoby, które w związku z nadużywaniem alkoholu (...) zakłócają spokój porządek publiczny, po zasięgnięciu opinii w przedmiocie uzależnienia od alkoholu i wskazania rodzaju zakładu leczniczego.

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy zauważyć należy, że jakkolwiek zrealizowana została medyczna przesłanka, zastosowania obowiązku leczenia odwykowego M. M., co potwierdzają opinie, psychologiczna i psychiatryczna, z której wynika, że uczestnik jest uzależniony od alkoholu, to nie została wykazana przez wnioskodawcę tzw. społeczna przesłanka, obowiązkowego leczenia odwykowego. Wnioskodawca nie przedstawił, bowiem żadnych dowodów potwierdzających, że M. M. powoduje swoim zachowaniem rozkład życia rodzinnego, demoralizację małoletnich, lub też systematycznie zakłóca spokój lub porządek publiczny. Wręcz przeciwnie, z pisma (...) w W. z dnia 21.02.2017r., przedłożonego przez wnioskodawcę, wynika, że uczestnik pomimo nadużywania alkoholu nie zakłóca spokoju ani porządku publicznego, nie wszczyna awantur oraz nie powoduje demoralizacji małoletnich. Nie została więc zrealizowana społeczna przesłanka zastosowania przymusowego leczenia odwykowego uczestnika. W konsekwencji, wniosek Gminnej Komisji R. Problemów Alkoholowych w W. został oddalony.